

Fráter
 árulnak.
 féle látni-
 ismerem.
 ak annyit,
 ömb (bal-
 z, kedvez-
 biztos és
 Az 1-ső
 az a pa-
 ered ma-
 k! Mikor
 De ennél
 lt a rejt-
 érdései-
 volt már
 ire vála-
 Lap^s és
 red meg-
 ndbatok,
 jócskán.
 aszna. —
 ett a te
 en, mert
 nzom. —
 l teszen
 ölhetem.
 t foglal-
 sítésével.
 talmazta
 ugy a
 p^s szin-
 rendszeren
 y feleba-
 akugyan
 risztikus
 Lap^s két
 50 krt.
 tattátok.
 p^s révén
 usznot a
 an sin-
 k volna
 s nyári
 Ugyan-
 sznak s
 oldogító
 al, mint
 kölködő
 évszak-
 ek. Ha-
 itogató-
 Józsi.
 lumen-
 az. —
 z Géza,
 Ober-
 esztély,
 dom. —

AZ A SZUNYOG! (Lásd a 23. lapon.)

A VARÁZS SIPKA.

(Vége.)

Második felvonás.

— Terem a királyi palotában. —

Első jelenet.

Miska, majd a király-kisasszony, udvar-hölgy.

Miska (egyedül, kezében a varázs-sipkát tartva.) Szinte jól esik néha levennem a fejemről ezt az ördöngös sipkát . . . ilyenkor legalább néhány perczig a régi Miskának, eleven embernek érzem magamat. Mikor a fejemen van, már szinte magam is azt hiszem, hogy valami szellemé váltam. Hahaha! Mulatságos, az igaz! Itt járok-kelek, garázdálkodom, mindenkinek az orra előtt csetlek-botlok és nem látnak, csak ijedeznek és álmétkodnak . . . Már az bizonyos, hogy ördöngös portéka . . . jól élek vele . . . ámbátor még sem tetszik nekem ez a dolog . . . De hát mit tegyek, ha így alkudtunk meg a vén boszorkány-mesterrel? (Hirtelen fölteszi a sipkát.) Jön valaki . . . meg ne lásson! Kőd előttem, köd utánam!*)

A király-kisasszony (udvar-hölgy kíséretében izgatottan lép be.) Még nincs itt felséges királyi atyám . . . Zajt és lármát hallottam az éjjel . . . bizonyosan már ismét valami szörnyűség történt!

Udvar-hölgy. — Ne gondoljunk mindjárt rosszra, felséges hercegnőm!

A király-kisasszony. — De mikor egy hét óta annyi titokzatos borzasztóság történt!

*) Miska ábrázolója nemez- vagy kaucsuk talpu cipőt viseljen, hogy lépése nesztelen legyen. A többi szereplőknek mindig egészen elfogulatlanul kell abba az irányba nézniük, ahol Miska áll; épp mintha senki sem volna ott. Mert ők nem látják.

Ó! Izgatottságomban föl sem raktam az ékszereimet . . . Kérem, hozza el . . . az öltözőben hagytam.

Udvar-hölgy (mély meghajlással.) Azonnal, fenség!

A király-kisasszony. — Alig várom, hogy atyámat lássam. Rémes, rettenetes, ami itt a palotánkban történik . . . Már előre félek a mai naptól!

Udvar-hölgy (belép, kezében ékszerekkel.) Ime, hercegnőm . . . (Miska az udvar-hölgy mögé kerülve, erősen megfogja derekánál, úgy hogy hirtelen megáll és nem mozdulhat.) Jaj! Mi ez? Jaj Istenem! Segítség! (Sikoltoz.)

A királykisasszony (oda siet.) No, mi a baja?

Udvar-hölgy. — Jaj! Valaki . . . valami fogva tart . . . moccani sem tudok!

A király-kisasszony (boszusan.) Ugyan mit fecseg! Most már csak világos, hogy senki sincs itt kettőnkön kívül. Mit ijedez hiába? (Kikapja az udvar-hölgy kezéből az ékszereket.)

Udvar-hölgy (kit Miska eleresztett, reszketve vándorog előre.) Hígye el . . . kegyes hercegnőm . . . nem képzelődés volt . . .

A király-kisasszony (az udvarhölgy felé fordulva.) Ej, dehogy nem! Ne rémitgessük egymást. Most igazán nincs itt senki.

Miska (gyorsan az asztalhoz kerülve, zsebre dugja az ékszereket; félre:) Megállj csak, szépséges király-kisasszony, mindjárt másképp fogsz beszélni.

A király-kisasszony (az udvar-hölgyhöz.) No, nyugodjék már meg. Kapcsolja föl a nyaklánczomat. (Az asztalhoz fordul.) Jaj! No! . . . Mi ez? Hová lett? . . . Ebben a pillanatban tettem én magam ide az asztalra . . . Ó szörnyűség! Jaj nekünk!

Jó pajtás a S
De mi illik, a
Fürdőből jön
S az abroszra
Csorog a víz a
Csésze, kanna,
Mindent össze-
Mindent, a mi
Egyedül csak
Linka, Minka
És a három sz
Hogy került a
Megtaposva, cs
Nagy betegen!
Nézi őket a jó
Bizonyosan me
„Látod, csunya
Szedniük kell o
No, az igaz, ne

ktam az
... az

Azonnal,

m, hogy
ami itt
előre fé-

erekkel.)

ar-hölgy
rekánál,
adulhat.)

(Sikoi-

), mi a

valami
ok!

van mit
senki
hiába?
éksze-

szketve
es her-

y felé
gessük
ki.

zsebre
csak,
áskép

.) No,
nyak-
to!...
atban
ször-

Jó pajtás a Száva kutya,
De mi illik, azt nem tudja.
Füredből jön ozsonnálni
S az abroszra oda áll, ni!
Csorog a víz a szőréből,
Csésze, kanna, Vicza feldől,
Mindent össze-vissza tapos,
Mindent, a mi jó, bekaplos,
Egyedül csak ő ozsonnál,
Linka, Minka csak kiabál!
És a három szegény Vicza
Hogy került a házba vissza!
Megtaposva, csuf sárosan,
Nagy betegen! Ágyba gyorsan!
Nézi őket a jó Száva,
Bizonyosan meg is szánja.
„Látod, csunya Száva, látod!
Szedniük kell orvosságot.
No, az igaz, nem keserű:

Czukorka és málna-nelü.
De az mindegy, — szégyelheted,
Te vagy oka, hogy betegek.“
Bánja is jó Száva nagyon.

Hogy segítsen a nagy bajon?
És mert más módot nem látott,
— Bekapta az orvosságot.

Száva kutya.

Udvar-hölgy (jajgatva.) O borzasztó varázslat! Jaj, százszor jaj nekünk!

A király-kisasszony — Szedje össze az erejét! . . . jön a király . . . ne busítsuk!

*

Második jelenet.

Voltak, a király, majd komornyik, azután a testőr-kapitány.

A király (elgondolkozva, busan jön.) Kiadtam a rendeletet, de alig hiszem, hogy akadjon, aki segíteni tudjon . . . Rejtélyes, gonosz varázslat szállta meg királyi palotámat!

A király-kisasszony. — Jó reggelt, kedves atyám! Mennyire el vagy mélyedve! Talán ismét történt valami?

A király. — Hagyjuk, édes lányom, hagyjuk! Reggelizni akarok. (Csönget. Komornyik lép be.) A reggelimet! (Komornyik el.) De te is, édes lányom, a hölgyeiddel együtt oly zavartak vagytok. Itt is mutatkozott a gonosz varázslat?

A király-kisasszony. — Nem titkolhatom, jó atyám. (Komornyik bejön és díszes tálcát, edényekkel, tesz az asztalra.) No de hagyjuk . . . kitöltöm a csokoládét, reggelizzél, drága atyácskám. (Leülnek, a király-kisasszony a kannából csészébe tölti az italt és a király elé teszi.)

A király (a király-kisasszonyhoz fordulva.) De mégis tudni akarom, édes lányom, mi történt itt? (Egymáshoz hajolva beszélgetnek.)

Miska (a király mellé kerülve, félre:) Még én sem reggeliztem. (Fölkapja a csészét, kihörpinti és vissza teszi. Félre:) Nagyon jó volt. De kalács is kell hozzá. (Elveszi a kalácsot.)

A király. — Szörnyűség, amit beszélsz, lányom! (A csészét megfogva.) No? . . . Hiszen üresen adtad elémbe a csészét . .

A király-kisasszony. — Dehogy! Megtöltöttem . . . ime, a kanna üres . . . látszik is a csészén, hogy volt benne . .

A király. — De én még meg sem kóstoltam . . . hát hová lett? A kalács is eltűnt . . . Ó jaj! Ez borzalmas varázslat . . . el vagyunk átkozva . . . Éhen fogok veszni! Pedig már az éjszakám is mily szörnyű volt!

A király-kisasszony. — Mi történt?

A király. — Mikor le akartam feküdni az ágyamba, valaki . . . vagy valami . . . torkon ragadott és ellődített . . . majd elbuktam . . .

Udvar-hölgy. — Iszonyu! A király szent személyéhez nyulni!

A király. — Szolgáimmal, test-őreimmal magam kutattam át a szobát, az egész palotát . . . sehol semmi! De aki csak közeledett az ágyamhoz, azt rögtön ellődította az a rejtelmes erő s végre be sem mertünk oda lépni többé. A vendégszobában feküdtem le, de ah! . . . a gondtól, bánattól egy pillanatig sem tudtam aludni.

Miska (félre.) Szegény jó király! Engem icsesse, sajnálom.

A király-kisasszony (könnyezve.) Borzasztó! Borzasztó! El vagyunk átkozva, meg vagyunk babonázva! Nincs egy nyugodt percünk attól fogva, hogy ma egy hete a kocsival fölfordultunk.

A király. — Igaz a! Az a gonosz ficzkó alkalmasint már szintén részes volt ebben a boszorkányságban. S még máig sem tudok hirt róla. (Csönget. Komornyik belép.) A testőr-kapitány jöjjön elémbe. (Komornyik el.) Odáig sem terjedne már a hatalmam, hogy egy olyan szurtos ficzkót megbüntethessek?

*

Testőr-kapitány (belép.) Parancsol felséged?

A király. — Mért nem kapok hirt arról a ficzkóról, aki ma egy hete a bajunkat okozta? Megparancsoltam, hogy élve vagy halva elő kell teremteni.

Testőr-kapitány. — Igen is, felséges uram. Keresik, kutatják az egész országban, de nyoma veszett, azt jelentik a zsandárok.

A király. — Ügyetlenek!

Testőr-kapitány. — Magam is azt hiszem. De majd én magam veszem kezembe a dolgot és fogadom, hogy elő keritem a gézenguzt, föl is köttetem a legmagasabb fára!

Miska (a testőr-kapitány mögé lépve, nagyot üt ennek a vállára.) Ohó!

Testőr-kapitány (térdre bukva.) Jaj! Ó! Ki ütött le?

A király-kisasszony (sikoltva.) Ó borzalom! Ki kiáltotta azt, hogy »ohó?«

Udvar-hölgy (reszketve.) Minden jótét lélek dicséri az Urat! Én megszököm ebből a palotából! (Sietve el.)

Testőr-kapitány. — Küzdöttem csatákban vitézül, nem ismertem félelmet; de, uram király: ebben az elátkozott kastélyban nem szolgállok tovább. (El.)

A király-kisasszony (remegve vánszorog.) Végünk van . . . kolostorba menekülök . . . apácza leszek! (El.)

A király (nagyon busan.) Elhagynak leg-hivebb hiveim . . . elhagy édes gyermekem . . . és nem csodálom . . . El vagyok átkozva . . . Ki nek volna kedve, hogy itt éljen velem ebben az elátkozott palotában? Én sem élek itt sokáig . . . sirba visz ez a csapás. (El.)

Miska (nevetve.) No, ezekre alaposan ráriasztottam. (Hirtelen elkomolyodva.) Ám-

bár . . . tulajdonképen nincs ezen nevetni való. Sőt, ha jól meggondolom, gonoszság, amit mivelek. Ezt a jó öreg királyt, ezt a gyönyörűséges király-kisasszonyt holtra riogatom . . . igazán csunyaság! Az a vén boszorkány-mester azt mondta, hogy majd amikor ideje lesz, el fog jönni és három kád aranyért följajlja a királynak a varázslat megszüntetését. Akkor én is elmehetek, az aranyon megosztozunk, elvándorlunk messzi földre és ott urak leszünk. Hm! Ez nagyon szép, de ugy hasonlít a rabláshoz, mint egyik tojás a másikhoz . . . Nem . . . nekem nem köll az ilyen gonosz uton szerzett kincs. Igaz, hogy a király kerestet és halálnak szánt, de hát nagyon megharagudott a fölfordulásért . . . Majd lelohad a haragja, addig elbujdosom idegenbe és a böcsületes két kezemmel keresem meg a kenyeremet . . . Igen . . . megyek is mindjárt . . . ezzel a varázs-sipkával kijutok innen . . . aztán meg sem állok a nagy erdőig. (Gyorsan el. Kivülről nagy lárma, dörömbölés hallatszik és nyomban rá *Miska* rohanva, ijedten, a *varázs-sipka nélkül* tér vissza.) Jaj! Ó jaj! Ugyan megjártam! Mi lesz most velem? A vén boszorkány-mester igazat mondott . . . mihelyt nem neki akartam szolgálni, elvesztettem a varázs-sipkát! Amint sebesen futottam, bele ütköztem a király-kisasszonyba . . . ijedtében elesett, sikoltott . . . lehajoltam, hogy fölségítem s ekkor a varázs-sipka leesett a fejemről . . . Az emberek össze futottak . . . kifelé elállták az utat . . . ide köllött visszamenekülnöm . . . most már látunk, rám ismernek . . . hogy jutok ki innen? Jaj, jön valaki! (Elrejtőzik.)

*

Miska, k

Komor
felséged
hát hon
Testőr
jön.) Ni
tott . .

Komor
Megeskü

A kirá
maszkodva
ban vagy
karját.)

Udvar-
herczegnő

A kirá
nagyobb
kerülhet
a palotáb

Harmadik jelenet.

Miska, komornyik, testőr-kapitány, majd a király-kisasszony és az udvar-hölgy.

Komornyik (sietve belép.) Parancsol felséged? (Szétnéz, ámul.) Itt sincs! De hát honnan kiáltott?

Testőr-kapitány (másik ajtón szintén sietve jön.) Nincs itt a király ő felsége? Szólított . . . és nem tudom, honnan.

Komornyik. — Én is éppen így jártam. Megesküdtem volna, hogy ő felsége két

lépésnyiről szólt hozzám; de nem látom sehol.

Testőr-kapitány. — Csodálatos! Miféle új ördögösség már ez megint? De már csak keressük hát hol a király. (El a komornyikkal.)

Miska (kissé elő bujva.) Kereshetitek azt! Én már értem! . . . A király rátalált a varázs-sipkára, föltette és most már nem látja senki. No, ebből szép história lehet. Jaj, megint jön valaki. (Elrejtőzik.)

. . . KOMOLYAN MEGLECKÉZTETTE. (Lásd a 29. lapon.)

A király-kisasszony (az udvar-hölgyre támaszkodva jön.) Köszönöm . . . már jobban vagyok . . . (Elereszi az udvar-hölgy karját.)

Udvar-hölgy. — Nem sérült meg, kegyes hercegnóm?

A király-kisasszony. — Nem igen . . . nagyobb volt az ijedelmem. De hogy is kerülhet olyan szurtos, kormos ficzkó ide a palotába? Bizonyosan rabló.

Udvar-hölgy. — Majd meglakol. Ki nem mehet, az örök minden kapunál résen állanak.

*

Negyedik jelenet.

Voltak. A király, majd a miniszter.

A király (fején a varázs-sipkával, belép.) No's kedves lányom, jobban vagy már?

A király-kisasszony. — Jobban, atyácskám. (Csudálkozva néz körül. Most a király-

lyal szemben kell a többi szereplőknek ugyviselkedniök, mint ha semmit sem látnának ott, ahol a király áll.) De hol vagy? Nem látlak.

A király. — Nem látsz? Miféle furcsa beszéd ez? Hiszen itt állok előtted. Csak nem történt baja a szemednek?

A király-kisasszony. — Dehogy történt! Jól látok, de téged, kedves atyám, nem látlak. Hallom a szavadat, de nem látlak.

A király. — Ugyan ne boszants! Semmi kedvem gyerekes tréfákra.

Udvar-hölgy. — Felséges uram, a herczegnő nem tréfál. Én sem látom Felségedet.

A király. — Ejnye, hát meghibbant az eszetek? Itt a kezem, most megfogtalak; ezt már csak el nem tagadhatod.

A király-kisasszony (rémülten.) Érzem a kezedet . . . közelről hallom a hangodat s mégsem látlak . . .

Udvar-hölgy (siránkozva.) Jaj, jaj! Miféle új borzasztóság már ez megint?

A király. — Ne ijesztgessetek, kérlek! Már hogy ne látnátok? Ahá, itt jön az első miniszterem, akit az imént hívtam . . . mindjárt elrontja a pajkos tréfátokat.

A miniszter (belép.) — Ő felsége hívatott . . . (Szétnéz.) Azt hittem, innen hallom a hangját . . . Bocsánat, herczegnő! (Távozni akar.)

A király. — Hova indulsz? Nem látod, hogy itt vagyok?

A miniszter (ijedten és álmélkodva.) Hallom a szavadat, ó királyom, de nem látlak.

A király-kisasszony (zokogva.) Atyám, ó atyám! Hová lettél? Mivé lettél? Üres pára, levegő lett belőled! Ó szörnyőség, borzalom!

A király (reszkető hangon.) Jaj, jaj! . . . Tehát igaz! Most már engemet ért a gonosz varázslat . . . élek s mégis mint ha nem volnék földi lény, csak mint levegő kóválygok láthatatlanul. Rettentő! Jaj, ki ment meg?

A miniszter (váll-vonogatva.) Már biz' ezt nem tudhatom!

A király-kisasszony. — Ó, mentsék meg jó atyámat!

A király. — Ó mentsetek meg! Kedves hivem, miniszterem, hirdesd ki, hogy aki fölszabadít a varázslat alól, annak feleségül adom a leányomat és vele a fele királyságot.

Miska (előlép.) No, már ezt el nem szalaszthatom.

A király-kisasszony. — Jaj, ki ez a szurtos legény?

A miniszter. — Hogy kerülsz te ide, te vakmerő és mit akarsz itt?

Miska. — Soha se firtassák, hogyan kerültem ide. Most azért vagyok itt, hogy a királyt fölszabadítsam a varázslat alól.

Udvar-hölgy. — Mit? Te azt meg tudnád cselekedni?

Miska. — Nagyon könnyen. De aztán meg is kívánom a jutalmat: a király-leány feleséget és a fele királyságot.

A király-kisasszony (megriadva.) Micsoda? Ilyen szurtos ficzkónak legyek a felesége? Soha! Soha!

Miska (közönyösen.) Amint tetszik. (Kifelé indul.)

A király. — Megállj! Megállj! Édes leányom, szerelmetes gyermekem, ne engedd elveszni édes atyádat! Hát örökre mint ködpára kóvályogjak? Ne gondold vele, hogy ez a derék fiu olyan szurtos . . . majd megmosdatjuk . . . és meglásd, ha bár-

sonyba
mint ak
czecske.
terségre
miniszte

A kirá
legyen!
atyámat,

Miska.
felséges

A kirá
Miska

itt a n
a király
sipkát s

Mind.

A kirá
Csak hog

A királ
oda nem

hoz fordu

nem fog
Miska.

ipam ura
többé se
mert zse

elégetem,
ujra bajt

A királ
tél, akkor

lak vőmű

asszonyod
kezébe te

mindjárt
Miska.

Majd böl

áll, híres

sonyba öltöztetjük, még különb dalia lesz, mint akár melyik vékony dongáju princecske. Én majd betanítom a királyi mesterségre; nem nagy dolog, csak okos miniszter kell hozzá.

A király-kisasszony. — Isten neki, hát legyen! De tüstént mentsd meg királyi atyámat, akkor meglesz a kézfogónk.

Miska. — Iziben látni fogják. Hol áll, felséges ipam?

A király. — Itt állok, éppen előtted.

Miska (tapogatja.) Ahá!... Ez a keze... itt a nyaka... ez a füle... (hirtelen a király fejéhez nyul, lekapja róla a varázssipkát s ezt zsebre dugja.) No, ugy-e?

Mind. — Csakugyan! Itt áll! Ujra látjuk!

A király-kisasszony (megöleli a királyt.) Csak hogy újra látlak, jo atyám!

A király. — Magam sem bánom, hogy oda nem veszttem levegő-királynak. (Miskához fordulva.) De hát, kedves vőm uram, nem fog a baj ismétlődni? Nagyon félek.

Miska. — Semmitől se féljen, felséges ipam uram. Arról jót állhatok, hogy itt többé semmi boszorkányság sem történik, mert zsebemben az eszköze s még ma elégetem, ne hogy rossz kezekbe jusson s újra bajt hozzon reánk.

A király. — No, ha minden bajt elültél, akkor vigan lehetünk. Szívesen fogadlak vőmül. (Megöleli.) Itt van a mennyasszonyod (a király-kisasszony kezét a Miska kezébe teszi) és a fele-királyságot is ma mindjárt megkapod.

Miska. — Már így semmi panaszom. Majd bölcsen uralkodom és amíg a világ áll, híres lesz Miska király.

— A függöny legördül. —

AZ A SZUNYOG!

(Képpel a czimlapon.)

ISTENTELEN szunyog-fajta...
Laczikámat megharapta!
A fulánkját kieresztve,
Laczikámat megsebezte.

Bántotta kis kedvesünket,
A mi arany gyermekünket...
Hitvány szunyog, ha megkaplak
Egy ütésre agyon csaplak.

Hogy sajog az ujjacskája!
Valjon: mit is tegyünk rája?
Csokoládés flastromocska
Biztosan megorvosolja.

REJTVÉNY.

1. Igavonó állat. — 2. Kicsi gyermek első szava. — 3. Az arató ebből iszik. — 4. A toladat ebbe mártod. — 5. Mártott tollal erre irsz. — 6. A szerénység jelképe ez. — 7. Kedves éneklő madárka (van fekete és van sárga). — 8. Varrás körül fontos szerszám. — 9. Az arcz kimagasló része. — 10. Nem madár, de a fán fészkel: forog, szökken fürgeséggel. — 11. A legnemesb házi állat. — 12. Kevés templom van nélküle. — 13. A virágok fejedelme. — 14. Ős-anyánknak ez a neve. — 15. Híres megye Dunán innen. — 16. Ami első táplálékunk.

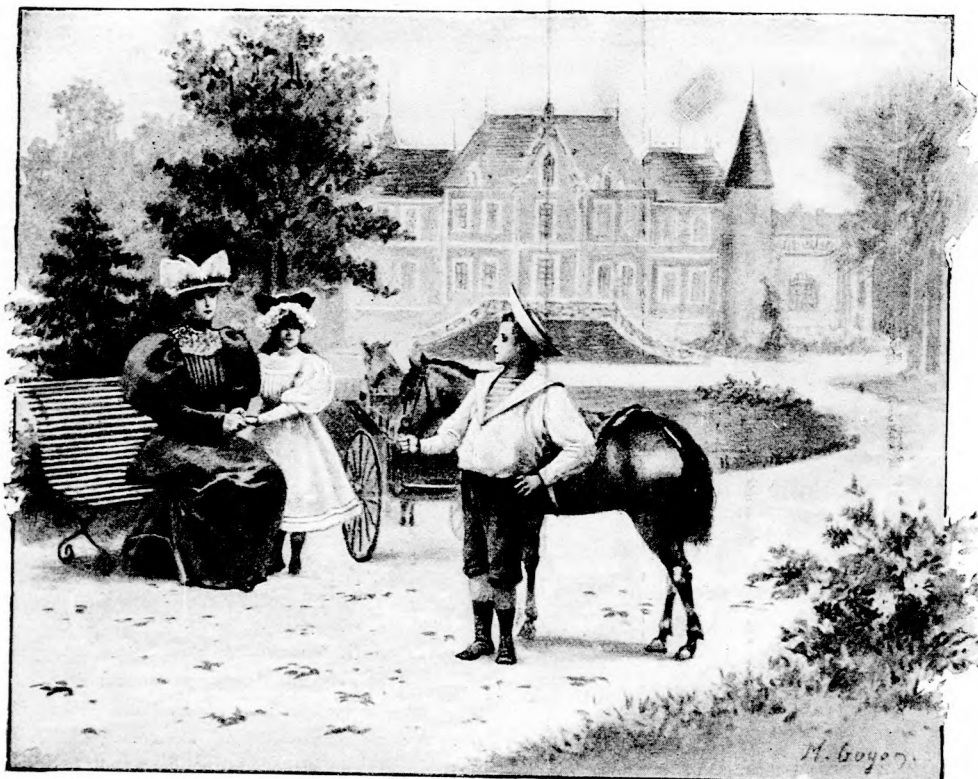
Megtalálva már most ezeket a szókat: olykép tegyétek egymás alá, hogy a kezdőbetűkből, fölülről lefelé olvasva, az ezredéves kiállítás egy főcsoportjának a neve tünjön elő.

A megfejtők névsorából elsőnek kihuzott kapja jutalom-nyereményül a következő művet:

„A természet három országa.“

Irta **Martin.** A magyar ifjuság számára, különös tekintettel Magyarországra, átdolgozta **dr. Dulácska Géza;** 32 táblán 262 színes ábrával s fametszettel; színes kemény táblába kötve.

NYÁRI KIRÁNDULÁS.

MAMA, Nelli! Elő állt a kis koci —
 Mehettek már tó partjára kocsizni.
 Az én Turkóm is meg van már nyergelve,
 Bal lábával kapálózik —
 Nyughatatlan; nyargalászni van kedve.

Mama, te hajts! Biztosabb a te kezed,
 Jobb is, ha a fogatot te vezeted.
 A laptika mellett majd én rugtatok —
 Hisz tudjátok, hogy én ügyes,
 Bátor, mégis óvatos lovas vagyok.

B U V É S Z E T.

(Képpel a 25. lapon.)

A fatörzs rabja.

VIGAN játszottak a diákok a konviktus tágas udvarán. Egyikök, ügyes mászó és tornász, ebbeli ügyességét produkálta s gyorsan fölkuszott egy sudár fa törzsén. Amint fönn volt, az jutott eszébe, hogy még a kezei segítsége nélkül is fenn tudja magát tartani: csak jól egymásba kell kapcsolnia a lábait. Meg is teszi (Lásd a képen

az 1. sz. ábrát) és a kezeivel épp csak annyira fogózik, hogy hátra ne billenjen.

Azután még tovább ügyeskedik és ebben a helyzetben lebocsátkozik a földig, ott pedig kényelmesen a sarkaira ül. Az az, nem igen kényelmes ülés biz' ő mindjárt föl is akar állani, de ekkor nagyon kellemetlen tapasztalásra ébred. Nem tud fölállni, de még csak mozdulni sem. Türelmetlenül izeg-mozog, próbálkozik, de mind hiába, nem tudja szétvenni a lábait, meg van fogva, rabja a fa-törzsnek.

2. Sz
 Seg
 is fut
 bonáz
 Nevet
 hagyj
 pedig
 vergő
 nem v
 hol a

sulya
 lassan
 kinyuj
 Ekk
 rabja
 —
 tem!

Segítségül hívja a pajtásokat s ezek oda is futnak; elpanaszolja, hogy meg van babonázva, nem bír elszabadulni a fától. Nevetik, mert tréfának veszik. Végre ott hagyják. A fatörzs szerencsétlen rabja pedig tovább kinlódik s ki tudja, meddig vergődött volna ott, ha a torna-tanár észre nem veszi és oda nem megy. Rögtön látta hol a hiba.

— Kelj föl!

— De mikor mozdulni sem tudok! Valami babonaság történt velem.

— Ó, ó! Persze, egyenesen akarsz fölállni. Ez lehetetlen a lábaid ilyen helyzetében. Hanem forogj a fa körül balról jobbra (Lásd a képen a 2. és 3. ábrákat) és mert a lábaidat nem használhatod, tehát a kezre támaszkodva forogj. Így ni! A tested

BÜVÉSZET. A fa-törzs rabja.

sulya lassanként másképp helyeződik, a lábaid lassan-lassan tért nyernek a mozgásra, végre kinyújthatod... most már szét is vetheted.

Ekkor már talpra is ugrott a fatörzs rabja és nagyot nevetett.

— Így már nem bánom! Ugyan szepegtem! De most majd megtréfálok a fiukat.

Azt hitték, tréfálok, hát rájuk hagyom és fölbiztatom, hogy csinálják utánam ezt a produkciót. De mikor majd a földön csücsülnek mint a fatörzs rabjai, jól megszepegtetem őket, mielőtt a szabadulás módját a tudokra adnám. Nagyon mulatságos lesz.

A TÜNDERI OZSONNA.

(Négy képpel.)

MARIKA szívesen és pontosan teljesítette a mama parancsát. Ügyelt kis testvérekére, mulattatta őket és bizott benne, hogy nem lesz semmi hiba, ameddig a mama haza tér a szomszédból.

Most épp nagyon szép mesét olvasott föl nekik a tünderről, aki az erdőben bo-

lyongó szegény árvákat megsegítette és olyan pompás tündéri csemegével tartotta jól, hogy akár a király is megirigyelhette volna:

— Jaj, bár én is ott lehettem volna! sohajtá Dinike.

Nettike, aki pajkos és nyugtalan kis jószág volt, gondolt valamit.

— Már elég volt a meséből, most játszani fogunk, mondá.

— Jól van, de messzire ne menjetek, mert mindig közelemben köll lennetek. A mama különben nem sokára haza tér, aztán ozsonnálunk.

Nettike megvetőleg mosolygott és oda sugott Dinikének és a piczi Toncsikának:

— Kell is nekünk! Lesz nekünk tündéri ozsonnánk. Elfogjuk játszani azt a mesét, amelyet Marika most felolvasott. Ti ketten lesztek a szegény földönfutó árvák, én pedig a tündérke.

— De hol vegyünk erdőt, hogy eltévedjünk benne? aggodalmaskodott Dinike.

— Elég nagy a kert. A legvégiben a nagy fák alatt heveredjetelek le. Ott fogtok sirni mint a szegény árvák, én pedig mint tündér oda jövök és megraktállak.

Erre a pompás kilátásra a kis Toncsi még az ő külön villácskáját és kanálkáját is elvitte. Mert az már csak bizonyos, hogy a tündéri ozsonnán mindenféle jó enni- s inni való lesz: kávécska, kompótszka, pecsenyéske; legyen mivel hozzá látnia.

— Hova indultok? kérde Marika.

— Ó, csak itt közel maradunk, ravaszkodott Nettike. Te csak olvasgass és ha kiszólsz, mindjárt bejövünk.

Pedig meg sem álltak a nagy kert végéig. Ott Dinike és Toncsika leheveredtek a fübe és várták a tündért, az az Nettikét, aki a tündéri ozsonnával volt vissza térendő hozzájuk.

Dinike meg is sokalta, oly hosszú ideig marad el a tündér. Elejébe ment, hívogatta, de hiába, mert Nettike a kert tulsó végén járt.

— Hm! Mi legyen az a tündéri ozsonna, amit ígértem a szegény árváknak?

Biz' azt nehéz volt elő teremteni. De végre mégis talált valamit: a gyümölcsfák alatt

holm
tul
nem
tozik
Fő
reme
ért,
nem
tünde
inkál
aki
Nem
Ne
ő kin
Mert
pecse

lesz!
hogy

holmi lehullott, férges almát és viszont tul érett cseresznyét. Ezt a király talán nem irigyelné meg, de a két kicsike tartozik beérni vele, ha a tündér úgy kívánja.

Fölfogta szoknyácskáját és bele rakta a remek csemégét. Hanem amint végre oda ért, ahol a két árvát hagyta: hát ezeket nem látta sehhol. Biz' azok megszöktek a tündérke elől, vagyis nem győzték várni; inkább vissza tértek a házba, hogy a mama, aki már megjött, adjon nekik osonnát. Nem tündérit, de igazit.

Nettike boszusan szórta le a földre az ő kincseit. De ugyan-ekkor majd holtra ijedt. Mert mivé lett a szoknyácskája! Csupa pecsét a szét majszolódott cseresznyétől.

Mit tehetett szegény ármányos Nettike? Azt tette, amit tündérek nem igen szoktak cselekedni: sirva fakadt, nem mert haza menni, osonna nélkül maradt s mikor a mama megkeverte, kivallatta. A pórul járt tündérke azt zokogta:

— Azt hittem, hogy szép játék lesz! Ó, inkább meg sem próbálok többé, hogy ravasz uton játszam.

A JÓ OROSZLÁN-APÓ.

— Tréfa három képpel. —

— GYI TE Czoczó! Hopp, hopp, hopp!
— Sebesebben! Sebesebben! Jaj, lusta ló! Rád csapok!

S a lovacska mit csináljon? Szépen engedelmeskedik, még nevet is hozzá és kedélyesen dörmögi:

— Hopp, hopp, hopp! Csak vigyázz, leányom, a szemembe ne csapkodj! Te meg fiam, ne huzd oly erősen a farkam bojtját! Előre no, hopp, hopp, hopp!

Igy dörmög és bömböl a lovacska; igen is, dörmög és bömböl. Mert hát ő más-különbén a hatalmas és rettenetes oroszlánkirály volna. Most biz' ez meg nem látzik rajta.

Rettenetes ő oda künn, de nincs olyan hatalmas ur, akin ki ne fogna valaki. Oroszlán-apó nagyon jó apa, hát tessék! Hát nem kifognak rajta a kicsinyek?

— Apus, játszunk lovasdit! mondák.

És addig nyafogtak, hogy végre is meg köllött tenni a kedvöket. Csak nem engedheti, hogy sirjanak, busuljanak az ő drága magzatai, még talán bele is betegedjenek! Jó apa ezt el nem viselheti.

— Jól van no! Szerencsére úgy fél tőlem mindenki, hogy közel sem mer jönni. Szép is volna, ha meglátnák, mit csináltak belőlem, ti kis gézenguzok. Oda volna minden tekintélyem.

Folyt a játék. Gyi te! Hopp! Ám egyszerre csak vége szakadt.

— Thyü! szólt oroszlán-apó. Eresszetek, gyerekek! Egészen kivetétek a fejből, hogy ma sétáló napom van, mutatnom kell magamat hűséges alattvalóim előtt, hogy éljenezhessenek. Ugyan szépen vagyok.

Csupa kusza a bajuszom és sörényem, papucs van a lábamon . . . Gyorsan jöjjön udvari borbélyom!

Hamar ott termett Maczkó, a jeles udvari borbély és dologhoz látott. Meg-meg-

csóválta a fejét; semmikép sem értette, hogyan gubanczolta ő felsége annyira össze az ő gyönyörű királyi sörényét. Biz' az kemény munka volt, amíg újra rendbe hozta. Közben pedig oroszlán-apó oda-szólt:

— Gyerekek, ti is készüljétek. Mondjátok meg a dadának, hogy szépen öltöztessen föl, mert magammal viszlek.

Ez megvigasztalta a kicsinyeket, mert bizony duzzogtak, hogy a játék félbe szakadt. De apóval kísélni, az nagyon mu-

latságos és ennek kedvéért még azt sem bánták, hogy meg köllött mosdani.

Elkészültek, s im indulnak. Maczkó mester remekelt. Ugy kikente, úgy kifente a bozontos oroszán-ápót, hogy hetedhét országban sem találhatni különb gavallért. Büszkén lépdelt, bámultak és éljeneztek, ő pedig titkon gondolá:

— Lám, nem árt az, ha mint jó oroszán-ápó otthon lovacska is vagyok. Csak ne tudja senki sem!

AZ ELÉGEDETLEN HALACSKA.

— Példázat. —

(Képpel a 21. lapon.)

— BESZÉLHETSZ amit tetszik, nem hiszem én azt. Tudom én, amit tudok! És ha csak lehet, meg is teszem.

A legizmosabb, legerősebb süldő halaeska gondolta ezt, amint nagy ficzánkollással körül uszott a nagy tóban. Vigan uszáltak, ficzánkoltak a többi halak is, csak éppen ez az egy pajtásuk látszott

elégedetlennek. És már nem is ma vagy tegnap óta.

— Nem tudom, mit szeretnek a többiek ezen az unalmas kis tavon? elégedetlenkedett gyakran. Egyet-kettőt lóditok magamon, hát már körül usztam. Minap a parti fecske mondta, hogy van ám világ még ezen a tavon kívül is, van sok víz, még nagyobb. És az a kis vigyorgó manó azt sugta, hogy ki is lehetne innen jutni, ha a tó vize nagyon megáradna. Hej! Bár csak egyszer megáradna.

Néha elmondta az efféléket társainak is, úgy hogy végre megtudta a jó tündérke, aki a tó fenekén lakott és a halakon uralkodott. És egy napon, mikor egy hatalmas zápor szakadt oda fönn, a tündérke maga elé idézte az elégedetlen halaeskát, komolyan megleczkéztette (Lásd a képet a 21. lapon) és felolvasta előtte a szabályokat, melyeket minden jóra való halaeskának követni kell, ha boidogulni akar.

Csak hogy a jó tündérke mögött ott ólálkodott a gonosz manó. Mindenféle jeleket adott az elégedetlen halaeskának s a leczke vége az lett, hogy a halaeska, odább uszva, így szólt:

— Beszélhetsz, amit tetszik, nem hiszem én azt!

Fönn a zápor nagyon verte a tó vizét, hát a halak lenn maradtak a mélyben. Másnap, de még harmadnap is zuhogott az eső. Mikor végre kissé szünni kezdett, a tó képe nagyon megváltozott: megáradt és ahol a partja alacsonyabb volt, ott kiöntött a szomszédos mezőre.

Az elégedetlen halaeska ezt azonnal észre vette és nagyon megörült.

— Ahá! Értem már, miért prédikált annyit a zsarnok tündérkénk. Előre látta,

hogyan a tó meg fog áradni és aki akar, kimehet a nagy világba. Ezért ijesztgetett. Csak hogy én nem ijedek ám meg, hanem tüstént indulok.

És kiuszott az ár-térre. Nagy darab földet öntött el a víz, a kalandos halacska el sem jutott egyhamar a végére. A víz nem volt ugyan olyan mély, mint a tóban, de azért egészen jól lehetett benne uszkálni.

— Mennyivel szebb és jobb itt! Milyen együgyűek a többiek, hogy ott maradnak abban az unalmas kis tóban!

Csakugyan: a többiek, alig hogy egy kicsit kikukkantottak, mindjárt vissza tértek régi kis hazájukba. Hivogatták haza hetikén ficzánkoló társukat is, de ez csak nevetett.

— Dehogyan megyek! Majd néha-néha meglátogatlak, de már csak itt künn maradok, ahol egész tengerben uszkálhatok.

Harmad-napra egy kicsike, de gyors halacska parancsoló izenettel jött hozzá. A tündérke azt parancsolta, hogy rögtön térjen vissza, mert különben baj és veszedelem érheti: lepad a víz, nem fog hazajuthatni.

— Tudom, tudom, már eleget ijesztgetett. Csak hogy nem félek ám és itt maradok.

— No, te lásd, szól a postás halacska. Én sietek, amíg le nem fog a víz a tó partjáról.

— Milyen gyávák, milyen együgyűek!

Más nap azonban mégis gondolkodóba esett. Azt vette észre, hogy sok helyen, ahol eddig vigan uszhatott, elfogyott a víz. De a mélyedékes helyeken még bőven volt, hát egyelőre megnyugodott.

Harmad-nap azonban, amint a nap forrón kisütött, a mélyedésekből is gyorsan elpá-

rolgott, de a földbe is beszivárgott a víz; ami maradt is, roppantul fölmelegedett és poshadt lett.

— Hm, hm! Talán... talán mégis csak ellátogatok a többiekhez.

Ekkor lett azonban nagy az ijedeleme. Mert a tó felé már lepadt a víz a mezőről, ott már megint száraz-föld terült el, az a mélyedés a benne levő vízzel egész külön kis pocsolya lett.

— Jaj, mi lesz most belőlem? Ó jaj! Milyen büzös ez a víz!... És ha egészen elapad alólam, ha szárazon maradok...

Ez be is következett. Még egy-két nap múltán egészen elpárolgott a víz, csak iszap maradt a helyén. Ott vergődött ájuldozva az elégedetlen halacska s mikor egészen szárazon maradt, vége is lett. S ez volt végső sohajtása.

— Ó, én oktan és háládatlan! Megéremdemeltem sorsomat. Megvettem kicsiny hazámat, mely mindig táplált és megoltalmazott. Többre becsültem az ismeretlen idegent, amely ime könyörtelenül veszni hágy!

A RÓZSÁS SZEMÜVEG.

— Apróka mese. —

HOL volt, hol nem volt, egyszer valamikor valahol volt egy király, aki sok gondnal, bajjal kormányozta az ő birodalmát. Folyton folyvást jöttek elejébe ügyesbajos emberek, akiknek a panaszát köllött eligazítani; majd meg a kincs-tárnoka jelentette, hogy üres a nagy kassza, pénzről kell gondoskodni; majd ismét egyik vagy másik szomszéd garázdálkodott a határon, hadat köllött viselni ellene.

Sok ügygyel-bajjal, de mégis csak rendben tartotta ilyképen az országát. Nem is igen lehetett valami nagyobb panasz. Hanem hát ott volt a hiba, hogy végre

már nagyon bele unt a vesződésbe és egy napon, amint e fölött elégedetlenkedve sétált a kertjében, boszusan kiáltott föl:

— Bár csak ne is látnám soha ezt a sok mindenféle kellemetlen dolgot!

Honnan, honnan nem... egyszerre csak eléje toppant egy furcsa öreg emberke és mosolyogva szólt:

— Könnyen teljesülhet kívánságod, ó király! Szívesen megsegítek, hogy többé ne legyen semmi boszúságod.

— Gazdagon megjutalmazlak, ha igazat beszélsz. De hogy volna az lehetséges?

— Nagyon könnyen. Fogd ezt a szemüveget és viseld éjjel-nappal. Ez meg fog menteni minden vesződéstől és boszúságtól.

A király eleinte nem akarta hinni, de mihamar úgy tapasztalta, hogy az öreg igazi csoda pápa-szemét adott neki. Mióta ezt viselte: nem látott, nem hallott többé semmi kellemetlen dolgot. Aki elejébe lépett, mindenkinek boldog és mosolygós képe volt; minden levél, sürgöny csupa vig és kellemes hírt hozott; ha benézett a kincstárba, csupa teli kád aranyakat látott; ha az ország határán járt, úgy látta, hogy még a szomszéd országból is az ő országához csatlakozott egy rész. Katonái csupa deli vitézek voltak, palotája ragyogott a fénytől.

— Így már pompás! Nincs több ilyen hatalmas és dicső király, mint amilyen én vagyok.

Egy napon azonban — milyen baj! — amint a pápaszemét törülgette, ez leesett és összetört! Apró darabokra tört, össze sem lehetett többé igazítani.

— Sebaj no! Hát ezentul megint csak a magam szemével nézegetek.

De majd kővé vált, mikor szét nézett az országában. Az emberek uton utfele n dalakodtak, marakodtak, egymást üldözték, gyilkolták, mert nem volt aki igazságot tegyen köztök. A sereg holmi rongyos, zülött legényekből állt, böcsületes puskája sem volt egyiknek; a királyi palota düledezett, a kincstárban egy árva fillér sem

akadt, az ország egy részét már elfoglalták a szomszédok, egy csapat össze-esküvő peddig már éppen arra készült, hogy elkeresse a trónról a királyt, aki alatt az ország nyomoruságba jutott.

Megrettent a király, de aztán össze szedte régi erejét és bátorságát és nagy nehezen, de végre megint rendet teremtett országában.

— Én oktalan! korholta maga magát. Majd hogy koronámba nem került az a rózsás szemüveg. Jobb, ha az igazat tudjuk, a bajt, veszélyt tisztán látjuk, mert így szembe is szállhatunk vele, leküzdjük és elhárítjuk; míg ha hiu ábrándokban élve, nem akarjuk hinni a valót, előbb-utóbb romlás ér utól.

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« L. köt. 26-dik számában közölt kép-rejtvény megfejtése:

Buza között nő a pipacs.

Helyesen fejtették meg: Magyar Árpád, Trettina Irma és Béla, Blumenfeld Ármán, Gajári Erzsébet és István, Fuchs József (részben), Fáy Erzsébet, Sturm Renée, Patterson Margit és Orsolya, Heszke Irmus, Mérey Ágoston, Grubits Mariska, Szenes Mariska, Simon Rózsa, Jakab Pirooska, Havas Margit, Kövesi Rudi, Kresz Margit, Rosenfeld testvérek (a papírost körül nyírni nem nagy munka s megfelel a tisztességnak. *F. b.*), Hauer Ilus, Gabrovitz Irén, József és Jenő, Körmendy Matild, ifj. Bécsy Lajoska, Szilágyi Évike, ifj. Münnich Aurél, Fáy Endre és Árpád, Bódy Ödön, Farkas Ilona, Laczi és Mariska, Heinzelmann Vilma (részben), Zakár Jenő, Baurneind Nelli és Miska, Malatinszky Zoltán (részben), Weisz Erzsike, Bartha Irénke, Hollaky Ferencz, Zinner Erzsike (részben), Botka Andor (részben), Saláth Ilon, Badiés Gizella és József, Szirányi Ilona és Sasa, Záborszky Mariska és Dezső, Molnár Katicza, Pálffy Miklós, Lipták Irénke (részben), Sperlinger Emil, Árkosi Ferike, Löllbach Emma és Gönczöl Ilonka, ifj. Jákó János, Schwarz József és Béla, ifj. Ladányi László, Frankl Pepi és Friczi, Bruck Juliska, Fidler Jolánka (részben), Gervay Mariska, Erzsike és Mike, Szájbély Erzsike, Mandel Iboylka és Mihály, Lám Nelli és Miczi, Róna Mariska, Neumann Alice, Schiller Frida, Szibenzlida, Meisel Malvina (részben), Szerdahelyi Iluska, Vancsó Anna, Bolyó Pálma és K. (nevedet

ird ki egészen! *F. b.*), Graefl Paula és Márta (részben), Kovács Dénes, Szabolcsi Károly, Rodakowski Andrzej, Krausz Géza (részben), Somogyi Margit és Jolán, Pilz Erika és Felice, Klimó Juliska, Molnár Ferike (részben), Haupt-Stummer Gertrud, Leo és Ágoston, Salzberger Lujza, Jakab Böske és Margit, Schrambek Károly (Beteg vagy, hogy czeruzával irsz? Nincs olló a háznál, hogy rongyos papirostra irsz? Nem olvastad már többször a »Kis Lap«-ban, hogy aki ilyen levelet küld, vét a tisztesség ellen? *F. b.*), Szelke Hajnalka és Józsi (részben), Szentés Magda, Vincenti Gusztó (annak az üzenetnek, melyet Schrambek Károlyhoz intézek, a második fele neked is szól. *F. b.*), Gombos Ernő, Sztányi Jolán, Brüll Albert, Tyroler Lujza, Havas János, Büttner Irmuska, Nékám István és Ervin, Krivány Laci és Diné, Angermayer Béla, Pap Irén, Jacobovics Antal, Daniélisz Margit, Jenő és Sándor, Schöpf Szerafina, Klopstock Tekla, Herczeg Ilonka és Albert, Lányi Rózika, Eislitzer Margit, Szent-Ivány Carla, Buljovszky Gyula, Karácsonyi Erzsike, Rosenwald Rudolf, Rátz Vilma és Ottó, Kálmán Mariska (hiányosan), Freyler Editke, Gräner Steffie és Márta, Przybilla Jenő, Marich Ágost, Sier Friczi, Kreibik Sándor, Klein Jolán, Erzsi és Jenő.

A jutalom kisorsolása szabályszerűen megtörténvén, nyertesek lettek *Krivány Laci és Diné, Aradon*, kiknek a jutalomkönyvet (*A hősök* görög tündérmesék gyermekek számára, írta *Kingsley Károly*, angolból fordította *Pulszky Ágoston*, hat eredeti képpel, diszes kötésben) a kiadó-hivatal megküldi.

*

A »Kis Lap« L. köt. 25-ik számában közölt rejtvény megfejtését még beküldték: Taubner Margit, Somogyi Margit és Jolán, Gombos Ernő, Nékám István és Ervin,

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Weisz Erzsike. Ha azok a kis lányok nem válszólnak: nyilván nem kapták leveledet. Irj nekik még egyszer, és felelni fognak, mert ezt ugy hozza magával az illendőség. — **Miskolczról** (ezt a várost betűzhettem ki nagy keservesen a posta-bélyegből, mely inkább egy halom agyonvert légyhez hasonlít mint betűkhöz) jött egy megfejtése az oszloprejtvénynek, de név nem volt alatta. — **Szt. Magdolnay Tibor.** Bizony, ha csupán öt napot számhatsz budapesti mulatásodra, nagyon szabatosan köll beosztanod ezt a rövid időt, ha a kiállítást s ami vele kapcsolatos, meg ezen fölül magát Budapestet, mely előtted szintén új, meg akarod járni s megtekinteni érdekes és számos gyűjteményét, köz-épületeit s intézeteit. Kifutja-é az idődből, kötve hiszem. Mégis azt tanácslom: el ne

mulaszd meglátogatni az állat-keretet s azt a szercecsen- és anamita-telepet mely ez idő szerint ott ütötte föl sátrait. Épp oly tanulságos mint különös. Vadászati kirándulásodhoz képecskét rajzolatok a küldött fotografiákból, melyek, mint örömmel olvasom, a te saját fölvételeid. — **Szabolcsi Károly, Herczeg Ilonka és Albert.** Örömmel veszem tudomásul a szép iskolai osztályozást. — **Marczali Bözse és Poli.** Sokára jött meg, de csak annál kedvesebben esett a ti küldeménytek. Polika inkább lehetne Palika: olyan helyes kis paraszt fiúcska abban a borju-száju ümögben s lobogós gatyá-szárban. A találos kérdésekből a 2-ikat közlöm. A számtani kissé nehéz, a 3-ik pedig nincs még arányban legtöbb olvasótársaitok földrajzi ismereteivel. — **Kléber Elemér.** Aesopus meséiből igen sok kis olvasóm ismeri azt a példázatot. Bár ez okból nem közölhetem, de szívesen elismerem: hogy ügyesen és hiven fordítottad. — **Vilma néni.** Janesi ur be van sorozva. Gézának azt üzenem, hogy őszig bizony már nem találkozhatunk, amit nagyon sajnállok. — **Mártovásárról** megfejtést kaptam »*Kálmán*« aláírással. Így puszta kereszt-néven nem közölhetem. — **Kovács Dénes.** A rejtvényt, amelyről szólsz, elfelejtetted leveledbe zární. — **Lányi Rózika.** A vissza került leveledben elmondott galamb-história biztató a jövőre nézve. Ha egyszer érdekesebb tárgyad kerül, azt ugy ki fogod majd dolgozni, hogy reményem, közölhető lesz. Talán alkalmat nyújt erre a nagy pályázat, melyet a következő számok egyikében közlök. — **M. G.** A m. számban üzentem. Külön levél írására nincs érkezésem. A kézirat még egy hétig átvehető. — **Tichy Kálmán.** Disz-betűs leveledből, valamint a mellékelt képecskéből látom, hogy igazán van tehetséged a rajzolásra. A kis L-re nézve nem adhatok utba-igazítást. A hely megnevezése nélkül írták meg nekem. — *Több levélről a jövő számban.*

LEVELEZÉST ÓHAJT:

Weisz Erzsikével *Saláth* Ilona: Békés-Csaba, Fő-utca.

ROVÁS.

P. H., mint régibb olvasóm, tudhatná, hogy poczás, tépett szélű levelet nem veszek figyelembe. — *R. I.* ronda levelét szintén nem vehetem tekintetbe. *F. b.*

JÓ SZIV.

A szünidei gyermek-telep részére: *Blau* Alice és *Arthur* 3 frt. Köszönet a kegyes adakozóknak. Az adományt rendeltetési helyére juttatom.